oli ſull koſilane, ja tåna on ſulle teine tulnud. Mis ſa ſiis arwad ſeſt asjaſt. Kas wõtad ſelle koſilaſe wasta?"

Mareti nägu lõi tulipunaſeks.

„Noh, ütle, kas tahad teda?" küſis iſa edaſi.

„Jah, tahan küll," wastas Maret, kelle paled weel enam lõkendama hakkaſiwad.

„Wõi nii," ütles iſa. „Wõtke siis, lapſed, minu ja ema poolt õnnistuſt, ja ma ſoowin, et teiteſt õnnelik paar ſaaks. Soowin ka, et peagi ſulaſeſt peremees tuleks."

Nüüd joodi kihluſe wiinad åra, ja kõik oliwad röõmſad. — —

Küla tädid oliwad peagi kuulda ſaanud, et Mart Mareti peigmees on, ja kandſiwad ſelle eeſt hoolt, et ſee igal pool tuttawaks ſai. Seda wiiſi kuulis ſeſt asjaſt ka Mäe Jaak. Ta wihastas end kangeste ſelle üle ja åhwardas Marti.

Ühel pühapäewal tuli Mart kirikuſt kodu. Tal oli mõnigi aſi toimetada ja nõnda oli ta pea õhtani kiriku juure pidanud jäema. Tee juſt oli juba kaunis tühi inimesteſt. Mart läks parajaste üheſt metſaſt läbi, kus ſees tee kääänas. Kui ta tee kääänuſt üle oli, kargaſiwad korraga tema ſelja taga metſaſt kaks meeſt wälja, kelleſt teine Mäe peremees Jaak oli ja teine üks tema ſõpradeſt. Ilma et Mart märkas, tõmbaſiwad nad Mardi ſelile maha.

„Dot', oot' me tahame ſulle keretäie anda, nii et ſa ümiſed," hüüdis Jaak. „Dot, oot, ſina tüdrukute meeſtimees; wõi ſina tahad Maretit omale!"

Wemblad oliwad mõlematel käes ja nad tahtſiwad Marti peksma hakkata. Aga Mart oli tugew, ei nad jõudnud teda maas kinni hoida. Ta kargas üles ja hoidis mõlemate wemmaldeſt nii kõwaste kinni, et kumbgi ei ſaanud midagi teha. Seda wiiſi maadleſiwad nad tüki aega. Aga äkitſelt astuſiwad tee kääänu tagaſt kaks meeſt ette kes Marti ja ka tema peksjaid tundſiwad. Jaak ja tema aitaja piſtſiwad punuma. Aga ſee ei aidanud ühtigi ſeſt nad tunti juba åra. Kihelkonna kohus mõistis Jaagule ja ta abile kumbgille 25 rubla trah-